

Sygn. akt VI Ka 419/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 r.

sprawy **K. B.i P. D.**

obwinionych z art. 65 § 1 pkt 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt IIW 1022/13

uchyla zaskarżony wyrok wobec obwinionych K. B.i P. D.i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 419/13

UZASADNIENIE

P. D.obwiniony został o to, że w dniu 23 listopada 2012r. około godz. 2:15 w J.na ul. (...)umyślnie wprowadził w błąd co do tożsamości P. C., umundurowanego funkcjonariusza Policji, który z mocy ustawy upoważniony jest do legitymowania osób, tj. o wykroczenie z art. 65 § 1 pkt 1 kw.

K. B.został obwiniony o to, że w dniu 23 listopada 2012r. około godz. 2:15 w J.na ul. (...)wprowadził w błąd co do tożsamości P. C., umundurowanego funkcjonariusza Policji, który z mocy ustawy upoważniony jest do legitymowania osób, tj. o wykroczenie z art. 65 § 1 pkt 1 kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem dnia 13 czerwca 2013r. w sprawie sygn. akt II W 1022/13:

I. uniewinnił obwinionych P. D.i K. B.od popełnienia zarzucanych im czynów, opisanych w części wstępnej wyroku,

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania w sprawie obciążyłSkarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny Komenda Miejska Policji w J..

Na podstawie art. 103 § 2 kpow zaskarżył orzeczenie Sądu I instancji w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow) przyjętych za podstawę uznania:

- obwinionego P. D.niewinnym czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 23 listopada 2012r. około godz. 2:15 w J.na ul. (...)umyślnie wprowadził w błąd co do tożsamości P. C., umundurowanego funkcjonariusza Policji, który z mocy ustawy upoważniony jest do legitymowania osób,

- obwinionego K. B. niewinnym czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 23 listopada 2012r. około godz. 2:15 w J.na ul. (...)umyślnie wprowadził w błąd co do tożsamości P. C., umundurowanego funkcjonariusza Policji, który z mocy ustawy upoważniony jest do legitymowania osób,

2. obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow), a w szczególności art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow, mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 109 kpow skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Przedstawiona w niej argumentacja a dotycząca sposobu weryfikacji informacji uzyskanej od P. C. nakazuje ocenić zaskarżony wyrok jako przedwczesny. Sąd Rejonowy dał w pełni wiarę (całkowicie trafnie dop. SO zeznaniom policjantów, które w przeciwieństwie do wyjaśnień obwinionych są stanowcze, niezmiennie i pochodzą od osób niezainteresowanych sposobem rozstrzygnięcia sprawy. W ich świetle nie ulega wątpliwości, że obaj obwinieni znali nie tylko nazwisko ale i imię legitymowanego kolegi nie mającego przy sobie żadnego dokumentu swojej tożsamości. Nadto ze sporządzonych przez funkcjonariuszy notatek urzędowych wynika (co Sąd I instancji przyjął za udowodnione) że uprzedzali P. D. i K. B. podobnie jak P. C. o odpowiedzialności karnej z art. 65 § 1 kw. Mimo to obaj obwinieni potwierdzili, że P. C. to R. C. tak jak sam podał swoje dane osobowe. Baczyc przy tym należy na brzmienie przepisu stanowiącego podstawę wniosku o ukaranie. W pkt 1 § 1 mówi o wprowadzeniu w błąd co do tożsamości własnej lub innej osoby. Zdaniem Sądu Odwoławczego pewnym uproszczeniem przyjętym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest stwierdzenie, że skoro P. C. podał fałszywe swoje dane osobowe to tylko jemu można przypisać popełnienie wykroczenia z art. 65 § 1 pkt 1 kw. Według Sądu Orzekającego fakt, iż wersję tego obwinionego potwierdzili w tym samym czasie i miejscu pozostali obwinieni na wyraźne żądanie dokonujących legitymowania policjantów oraz po uprzedzeniu o ewentualnej odpowiedzialności za wykroczenia z art. 65 kw nie wystarcza do przyjęcia ich zawinienia. Takie rozumowanie wydaje się za daleko idące. Przy podaniu rzeczywistych danych osobowych P. C. przez towarzyszących mu kolegów jego wersji nie mogła by się ostać i wiązałyby się z koniecznością jej dalszej weryfikacji do której ostatecznie oraz faktycznie doszło. Zdaniem Sądu Odwoławczego głównie wyjaśnienia współobwinionych pozwoliły na skuteczne, choć jedynie krótkotrwałe, wprowadzenie w błąd policjantów co do swojej tożsamości przez P. C.. Przywołana teza z komentarza do kodeksu wykroczeń autorstwa T. G. o bezskuteczności wykroczenia z art. 65 kw nie do końca odpowiada poczynionym w sprawie ustaleniom. Organ państwowy (policjanci) dali bowiem wiarę informacji uzyskanej od P. C. ale wyłącznie dlatego, że potwierdzili ją P. D. i K. B.. Samo oświadczenie zainteresowanego bez takiej lub innej weryfikacji nie doprowadziłoby do wprowadzenia w błąd funkcjonariuszy i miałyby znaczenie dla określenia jego odpowiedzialności. Zdaniem Sądu Odwoławczego przywołana wskazanym komentarzem bezskutkowość czynu odnosi się do jego materialnego wydzwiewku. Popełnienie wykroczenia z art. 65 § 1 kw nie wniesie ze sobą skutku materialnego ma charakter formalny. W prawidłowo poczynionych w sprawie ustaleniach nie oznacza to jednak, zdaniem Sądu II instancji, że obwinieni nie popełnili zarzucanego im czynu. Niezbędna jest z tego względu ponowna prawna ocena zachowań P. D. i K. B. dlatego tego zaskarżony wyrok należało uchylić a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania. Oczywiście takie rozstrzygnięcie w żaden sposób nie wskazuje na sposób wyrokowania przy powtórnym procedowaniu w sprawie. Należy jednak uwzględnić przedstawione powyżej rozważania i wydać orzeczenie, które pozwoli na merytoryczne zakończenie postępowania. Z przedstawionych względów rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej wyroku.

Wyk. J.K.